

dům prodala – noví majitelé zámek nevyměnili a sami byli pryč. Všechno v něm bylo menší, než si pamatoval.

Ted' seděl na kraji rozkládací pohovky a poslouchal.

Neprojela žádná auta. Žádná tramvaj. Žádný autobus. Ani pes nezaštěkal.

Bylo slyšet jen vítr od Ještědu.

Lucie se pohnula na matraci vedle Daníka. Otevřela oči a chvíli se na něj dívala, jako by kontrolovala, že je skutečný.

„Je ráno?“ zeptala se tiše.

Přikývl.

Daník spal dál, stočený pod dekou, kterou našli ve skříni. Vypadalo to, jako by jen přespával u prarodičů. Jako by to celé bylo výletem.

Vyšel na zahradu. Nad horizontem se rýsoval Ještěd, špička vysílače čistá proti obloze. Žádný dým. Žádné stopy po zásahu. Město pod ním ale nebylo městem, jaké si pamatoval.

Ráno přišli k domu dva lidé. Muž a žena, oba kolem čtyřiceti. Zaklepali opatrně. Řekli, že zůstali v Liberci celou dobu. Že někteří odešli hned první týden – na sever, přes hranici, směrem k Žitavě a dál do Polska. Prý tam je organizovaná pomoc. Prý.

Jiní se vydali na jih, k Jičínu, do vesnic, kde jsou studny a pole. Někteří zemřeli na nemoc, která přišla s prachem. Ne ozářením – spíš vyčerpáním, infekcemi, špatnou vodou. Město bez elektřiny a bez zásobování se proměnilo rychleji, než kdo čekal.

„Ze sta tisíc nás tu je sotva deset,“ řekl muž včera večer. „Možná méně.“

Sto osm tisíc. Číslo, které znal z tabulek. Ted' jen odhad.

Deset tisíc lidí rozptýlených ve městě, které bylo stavěné pro desetkrát tolik.

Zbytek odešel, zemřel, nebo zmizel beze jména.

Vrátil se dovnitř.

Lucie už seděla a česala Daníkovi vlasy prsty. „Musíme do centra,“ řekla.

„Dnes?“ podíval se na ni.

„Čím dřív víš, co se tam děje, tím líp. Tady zůstat můžeme. Ale jestli má být nějaký... řád...“ nedořekla.

Řád.

Slovo, které mu znělo cize. A přitom bylo jediné, které mu dávalo smysl.

Byl soudce. Ne podle titulu, ten svět už nikdo neuznával. Byl soudce proto, že věřil, že mezi dvěma lidmi stojí něco víc než síla.

Když ráno mluvili s těmi dvěma, muž se ho zeptal: „Vy jste právník, že jo?“

Neřekl, odkud to ví. Možná si ho pamatoval z dětství. Možná jen tipoval.

„Ano,“ odpověděl.

Muž se podíval na ženu a pak zpět na něj. „V centru se ted' soudí jinak.“

Nevysvětlil jak.

Vesec byl klidný. Pár domů mělo otevřená okna, z komínů se kouřilo. Lidé si hleděli svého. Všichni věděli, že něco skončilo, ale nikdo zatím neřekl, co začalo.

Cesta do centra trvá čtyřicet minut pěšky. Vždycky to věděl. Když byl malý, chodil s otcem pěšky přes celé město až na Stadion U Nisy. Ted' půjde jinam, přímo do centra.

„Půjdeme spolu,“ řekl.

Lucie přikývla. „Nezůstanu tady sama.“

Daník už byl obutý. „Půjdeme na Ještěd?“ zeptal se.

„Půjdeme do města,“ odpověděl.

Vzal si batoh. Do něj dal starý občanský průkaz, i když už neplatil. Několik listů papíru. Tužku. Nůž. A knihu – malý výtisk ústavy, který nosil kdysi na přednášky.

Nevěděl, proč ji bere.

Možná proto, že i když se svět rozpadl, slova na papíře zůstala.

Vyšli z domu a zavřeli za sebou.

Ticho pod Ještědem nekončilo. Jen se měnilo.

A on věděl, že jestli má někde začít znovu mluvit, pak právě tady.